

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ῥ' ἀποβλέτουν γυναῖκας.

Δὲν δέχομαι διατριβὰς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολιτῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπονά του καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αισχρά.

Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ φύλλο μου, **Φινέτο λὰ μοῦζικα.**

Ἐπανωφόρι αἶ ;

- Καλημέρα σας, κύριε Κωστόπουλε.
- Δουλός σας κυρίαίς.
- Ἐχετε ὀμπρέλαις καλαῖς, φίνας ;
- Πρώτης μάλιστα. Φέρε ἀπὸ μέσα τῆς ὀμπρέλαις.
- Δὲν εἶνε ἀνάγκη, ἔ, κύριε Κωστόπουλε, μὴ πηράζεσθε, πάμε μεῖς μέσα.

Καὶ ἡ τρίτη μας μαντιοφόρος πᾶν εἰς τὸ δεύτερο χῶρισμα τοῦ καταστήματος νὰ διαλέξουν ὀμπρέλαις. Ἡ μία ἀπὸ τὰς εὐγενεστάτας κυρίας εἶχε ἓνα σάλι τρυπητό—ἦτο Ἀλεξανδρινὸ φιγουρίνι,— ἡ ἄλλαις ἦσαν. . . μιὰ ψηλὴ καὶ μιὰ κοντὴ. (Περιττὸν νὰ μάθετε τὰ ὀνόματά των, διότι τὰ γράφει τὸ ἀστυνομικὸ δελτίον). Μπαίνουν μέσα, ἀρχίζουν κουβέντες, ἡ μιὰ κυτᾶζει τῆς ὀμπρέλαις καὶ ἡ ἄλλαις σουφροποιούσιν τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπανωφόρια. Ἡ μία ἔκανε συμφωνίας καὶ ἡ ἄλλη ἐτύλιγε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σάλι τῆς δύο ἐπανωφόρια, ἐνῶ ἡ δευτέρα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι τῆς ἐδοκίμαζε νὰ βάλῃ τὸ δεύτερο κλεψιμείκο. Οἱ ὑπάλληλοι εἶδον ὅλα αὐτὰ, καὶ ἔκαμαν, ὅτι δὲν τὰ ἔβλεπαν. Εἰς τὸ διάστημα τῆς συμφωνίας ἡ τρίτη γίνεται ἀφαντος. Τρέχει ὁ ὑπάλληλος καὶ τὴν τσακώνει στὸ δρόμο καὶ τῆς λέγει, κυρία, κατὰ λάθος, ἐπήρατε δύο ἐπανωφόρια.—Ἐγώ ;—Μάλιστα, τί ἔχετε ἐκεῖ τυλιγμένο ; — Τὸ πράγμα μου. — Τὸ πράγμα σας ; Ἐπιθυμῶ νὰ τὸ δῶ, διότι δὲν τὸ εἶδα ἐγὼ ποτέ μου. Κοπιάστε, σας γυρεύει τὸ ἀφαντικὸ μου.

Τὴν τραβοῦσε ὁ ὑπάλληλος, δὲν πήγαινε ἐκεῖνη, ἐπὶ τέλους τὴν ἔσυρε ὁ ὑπάλληλος καὶ μαζεύτικε ὁ κόσμος. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ τρίτη τὸ κάνει στριψόνα. Κόσμος καὶ κακὸ ! Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ βασιλέως ἦτο μηδενικὸ μπροστὰ στὴ πομπὴ ποῦ ἔκαμε ὁ λαὸς σ' αὐταῖς τῆς κλεφτρίνας. Νὰ τὴν ἔβλεπε, θὰ εἰζήλευε. Κατὰ φωνὴν κι' ὁ γάδαρος νὰ ἐκεῖνη τὴν ὥρα καὶ

ἓνας ἀστυνομικὸς, τὰς παραλαμβάνει, ἐπὶ ἀποδείξει νὰ τὰς πᾶν. . . νὰ τὰς ἀπολύσῃ. Ἄν ἤμουνα ἐγὼ, θὰ μ' ἔχωναν στὸ κρατητήριον τοῦ Ἐκτου, ἀλλ' αὐταῖς βλέπετε, ἦσαν γυναῖκες, καὶ. . . περιττὸν νὰ τὰ λέμε.

Τὴν ἄλλη μέρα, παρακαλῶ, τί συνέβη ; Ὅχι ἀδελφέ. Νὰ θέλουν νὰ τὰ φέρουν μπλαστρὴ τὰ πράματα. Με γυναῖκες ἔχεις νὰ κάμης, καὶ δίκαιο θὰ βρῆς ; Νὰ, τότε μοῦ ἔρχεται νὰ πῶ, ὅ,τι εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς.

«Εἶθε νὰ μὴ ὑπῆρχε κάμμειαν γυναῖκα στὸ κόσμον, καὶ νὰ ἦχα γυναῖκα μόνο ἐγώ.»

Ἄμ στὴ ἀστυνομία τὴ συνέβη ; Οὐ, ἐκεῖ ἐγένετο κουλουβάχατα, θὰ σὰς τὰ πῶ μεθαύριο, γιατί δὲν πρόκειται νὰ γερῶν τὸ φύλλο σήμερον γιὰ τρεῖς κλεφτρίνες. Τότε ξέρετε τί συμβαίνει ; Νά, ἀπὸ προχθές, ἡμεῖς οἱ ἄνδρες ἀμα ἀπαντοῦμε κάμμειαν γυναῖκα στὸ δρόμο, καὶ φορεῖ καινούργιο ἐπανωφόρι θὰ φωνάζουμε.

Ἐπανωφόρι αἶ ;

Ἄμ' τὸ Τελωνεῖον

Πειραιῶς, περὶ τοῦ ὁποίου σας εἶπα ὅτι θὰ γράψω πολλὰ καὶ ποικίλα, τί γίνεται ; Σιγὰ, σιγὰ ἡ μάνα σας πῶς σας βάσταζε ἑννέα μῆνους, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἢ καλλίτερα διότι τὸ ἤθελε, καὶ σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ περιμένετε πέντε-δέκα μέραις ; Ἄστεμε νὰ μάθω τὰ κατέκαστα, κι' ἀπὲ τὰ λέμε.

Παπᾶ μου,

κινδυνεύει τὸ παιδί μου, παρακαλῶ, πάρτε τὸ κόπο νάρθετε νὰ μᾶς κάμετε ἓνα ἀγιασμό.

— Χοῦμ, ἄμ τότε θὰ πάω ὄξω στὸ χωράφι νὰ μαζέψω ζούμακα.

Μετὰ πέντε ἔξ ὥρας ξαναπᾶν οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι στὸ τραγόπαπα.

— Παπᾶ μου, τὸ παιδί μας πεθαίνει, γιὰ τὸ Θεὸ, πάρτε τὴν μετάδοσι νὰ τὸ μετκλάθετε.

— Χοῦμ, τέτοια ὥρα ἐγὼ δὲν βγαίνω ὄξω, γιατί φοβοῦμαι τὸ σκυλὶ τῆς γειτόνισσας. Φέρτε μου δῶ νὰ τὸ μεταλάβω.

Πᾶν οἱ γονεῖς νὰ φέρουν τὸ ἄρρωστο, ὡς ποῦ νὰ τὸ πᾶν, πέθανε στὰ χέρια των στὸ δρόμο.

Τὴν ἄλλη μέρα πᾶν νὰ τὸν προσκαλέσουν νὰ τὸ θάψῃ.

— Πού είνε ο παπᾶς, κυρᾶ παπαδιά ;
— Πάει στ' ἀμπέλι νὰ τσακίσῃ, νὰ κλαδέψῃ.
Ἐχ' ἀργάτους στό χωράφι,
πού δὲν ἔχουνε νισάφι.

Τὴν ἄλλη μέρα, — ἦταν Κυριακὴ — πῆναν τῶν ἰδίων ἀνθρώπων μιὰ συγγένεια καὶ τὴν ἑθαφταν. Ὁ παπᾶς συνέπασε τότες νὰ ἦνε στό σπίτι του, ἀκούει ψαλμοὺδιαις, ὄνε ὄνε, πατραόνε, ξεπροβάλλει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παραθύρι, βλέπει λείψανο νὰ περνᾶ: μάνε, μάνε, κοτσάρει τὰ πετραχήλια του καὶ λαχανιασμένος καὶ μὲ μισοφορεμένα καθάδια ζούπ καὶ χώνεται στὴ συνοδεία. Τὸν ῥωτοῦν οἱ συγγενεῖς. — Ποιὸς σὲ προσκάλεσε, παπᾶ, νᾶρθῃς; Καὶ ἀπαντᾷ ὁ παπᾶς, (κακὰ στό κολυβοζυμί του). — Παιδιά μου, κἀνὼ τὸ χρέος μου. Ἐκείνη τῆ μέρα, βλέπετε, ὁ τσιφουτ παπᾶς, ἦτο Κυριακὴ, καὶ δὲν εἶχε νὰ πᾶρ νὰ βγάλῃ ζούματα, καὶ ἠθέλησε ἀπὸ τὸ νεκρὸ νὰ βγάλῃ τὸ καρβέλι τῆς ἡμέρας.

Ὁ τραγόπαπας δὲ αὐτὸς εἶνε ὁ τῆς Βλασσαρούς, ὁ παπᾶ Σταμάτης, ὁ ὅποιος θὰ ἔγῃ περιουσία κοντὰ ἓνα μιλιούνι. — Πού νὰ τραβήξουν οἱ διαδούλοι τὴ ψυχὴ του, ἔταν σκυλοψυχῆ, καὶ νὰ τοῦ τὴν βγάλουν ἀνάποδα.

Αἱ, ἅγιε Μητροπολίτα — μὰ καὶ σὺ μοῦ φαίνεται πῶς καθε ἄλλο εἶσαι παρὰ ἅγιος — τί θρησκεία εἶνε αὐτή; Σοῦ εἶπα, ὅτι θὰ πᾶω στὴ Λάρισα νὰ τουρκέψω, καὶ νὰ ἔλθω νὰ παλουκῶσω ὅλους αὐτοὺς τοὺς ρασοφορεμένους Ἰσκαριώτας δικούλους. Θὰ θάνης γνῶσι στό ἱερατῖόν σου, — διότι ἐγὼ πλέον δὲν τὸ ἀναγνωρίζω ὡς τέτοιο, — ἢ καμμιὰ ὥρα θὰ τοὺς πιάσωμε στῆς γραβιαῖς καὶ τοὺς χῶσωμε τὸ κλιπάρφι ὡς τὸ λαμό;

Λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ, λέγουν, δὲν λέγουν καλλιτέρα πῶς εἶνε τοῦ διαδούλου, ἐκεينوῦ πού θὰ τοῦς πᾶρη.

Ἐλα δὴ τὸρο καὶ σὺ θεομπάικτορε, παπᾶ — Σταμάτη — ποῦ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ σὲ δῶ μ' ἓνα μάτι, (ὄχι δηλαδῆς, νὰ βγῆ τὸ δικό μου καὶ σὲ δῶ ἐγὼ μ' ἓνα μάτι, ἀλλὰ ἐσὺ νὰ στραθωθῆς καὶ ἴδῃς ἐμὲ μ' ἓνα μάτι. Πάλι τὰ μπερδεψῇ. Ἄς ἦναι). — Λοιπὸν, ἔλα δὴ παπᾶ — Σταμάτη, εἶσαι παπᾶς ἐσὺ, ἔχεις ἀπάνου σου ἱερσύνι, ἢ εἶσαι κἀνένας θελζεβουλ μεταμορφωμένος; Ἐτσι μούρητται, ποῦ ἂν ἦμον καλλικάρη, νὰ σὲ πιάσω, νὰ σοῦ δώσω, νὰ σὲ κἀνω κωλοστρουμπι, χταπόδι τέλεις πάντων κικκινιστό. Ἄει στό διάλο τὸρο.

Ὁ Στ. Γιαννούλης

τᾶβαλε μὲ τὸν ἐπιστάτην τοῦ δενδροκομείου I. Σπανόπουλου καὶ τοῦ ψάλλει ὅσα ἔχει καὶ ὅσα δὲν ἔχει ἀπὸ ὅλα ὅσα γράφει ὁ Γιαννούλης αὐτός, ἓνα μόνον ἐθαύμασα, τὴν ἀχρεῖαν γλωσσά του, ἢ ὅποια θέλει ξερίζωμ μὲ τὴν ντανάλια. Ἄν τῶχουμε ἔτσι, νὰ ὑβρίζῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο δημοσιᾶ ἄτιμο καὶ τὰ τοιαῦτα, καλλιτέρα μὰ τὸ Θεὸ εἶνε νὰ πῆσωμε μέσα στό πηγάδι νὰ πνιγοῦμε. Σημειώσατε δὲ, ὅτι αὐτὸς ὁ Γιαννούλης, γυρεύει νὰ πᾶρ τὴ θέσι τοῦ Σπανοπούλου. Βρὲ Γιαννούλη, κάθισε στ' αὐγά σου, καὶ πῆς μας ἂν παλάβωσες νὰ σὲ δῶσωμε νὰ ἡσυχάσης. Μαγκουφαριὸ τοῦ διαδούλου.

Ἐδῶ

κάτι σπουδαῖον ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, ἀλλὰ τὸ ζέχασα. Ἐνα κεφάλι ἔχω κι' αὐτὸ ρωμακίικο. Μεθῦριο θὰ τὸ θυμηθῶ.

Νᾶ, νᾶ, νᾶ,

τὸ θυμήθηκα. Θέλετε νὰ ἐξαίρεστε τὸ παιδί σας ἀπὸ τὸ στρατό; Ἀπλούστατο. Πηγαίνετε εἰς τὸ Βελοῦδιο νὰ σᾶς μᾶθῃ τὴν τέχνη. Μὴ νομίζετε, ὅτι θὰ σᾶς πῆ νὰ τοῦ εἰσάγετε τὰ μάτια; Ὁχι, καλέ. Θὰ σᾶς συμβουλεύσῃ νὰ γραφῆτε Ὁθωμανοὶ ὑπήκοοι! Νὰ τουρκέψετε δηλαδῆς. Τοῦτο δὲ λέγεται φιλοπαιτία. Οὐ νὰ χαθῆς, ἀνὰνδρε προδότη. Καὶ ἂν. κύρ Βελοῦδιε, ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔκαμν τὴν τέχνη τὴ δική σου, τότε τὸ ἐθνάριό μας τί θὰ γίνετο; Ποιὸς ἤθελε ὑπηρετήσαι ὡς στρατιώτης; Οὐξῶ!

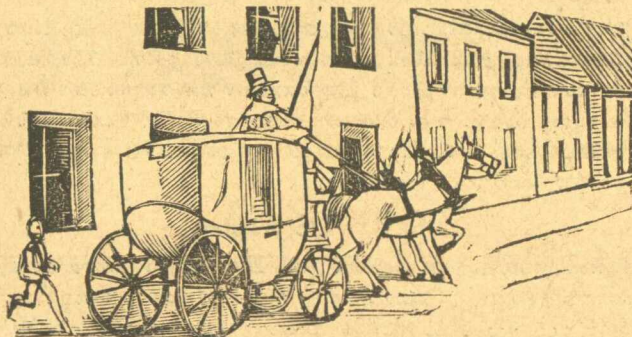
Ὁ Βασιλεὺς.

μὲ τὴ βασιλικὴ του οἰκογένεια ἔφθασε σῶος καὶ ἀκέραιος χαίρων ἄκραν ὑγείαν. Χαίρω πολὺ διὰ τοῦτο, ὅσο ἐλυπήθηκα τὸ μπαροῦτι ποῦ ἔοδεύθηκε γιὰ τὰ 101 κἀνόνια, τὸ ὅποιο ἤμπορούσε νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ κἀνένα νέο πόλεμο τοῦ Κραλαῆ Ταμπούρι.

Ἐπειδὴ μὲ γέλασε καὶ μὲ ἡ Νέα Ἐφημερίς, ἢ ὅποια ἔγραφε, ὅτι θὰ φθάσῃ ὁ βασιλεὺς εἰς τὰς 7 1/2 τὸ πρωί, ξεποδαριάσθηκα κι' ἐγὼ, καὶ ἔλυσα ἓνα ζευγάρι παπούτσια ἀνεβοκατεβαίνων τὸν μεγάλο δρόμο. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι σ' αὐτὸ τὸ σούρτα φέρτα συνκἀντήσακ δυὸ κορίτσια καὶ εἶπαμε κἀμποσα

χωρατὰ, ἀλλὰ τί βγήκα μ' αὐτό; Τέλος στάς τρεῖς ἤλθε. Κόσμος ἦτο κάμποσος, ἀλλὰ κἀνεὶς μαγκούρης δὲν ἐρώναζε ζήτω.

Μούρθε μιὰ φούρκα, νὰ σκάσω, κκι εἶπα ἀπὸ μέσα μου, τί μασκάρόκοσμος. Κατὰ τύχη νὰ κι' ὁ φωνακλᾶς Πλατούτσας μπροστά μου κι' ἀκούω νὰ λέγῃ τοῦ Διευθυντοῦ. — Ἐτσι θ' ἀφῆσωμε τὸν Βασιλεῆ χωρὶς ζήτω; Ἐγὼ μαζεύω τοὺς λούστρους. — Αἱ, κάμε, ὅτι θὰ κάμης, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Διευθυντής. — Ὅταν ἄκουσα αὐτὰ, εἶπα ἀπὸ μέσα μου. — Τοῦτος εἶνε ἄλλος Μπόζελος πού εἶχε ὁ Κολλέτης κκι ἐφτειανε τὰς διαδηλώσεις. Ὡς πού νὰ καλογυρίσω νὰ ἰδῶ, βλέπω τὸν Πλατούτσα ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς τάγματος μαγκῶν νὰ ξελαρυγιαζωνται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι στό ζήτω. Ὁ κόσμος τότε ἄρχισε νὰ μαζεύεται. Χώνομε κι' ἐγὼ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους τρελοὺς, κι' ἀκούω τὸν Θεοφιλᾶ τὸν Διευθυντὴ τοῦ Πολυτεχνείου νὰ λέγῃ στὸν νέον Μπόζελο τοῦ Διευθυντοῦ. — Τί φωνάζεις; Μήπως νομίζης ὅτι θὰ βγῆ ὁ βασιλεὺς νὰ ἴδῃ τὴν ἐξοχώτητά σου; — Ἐγὼ σοῦ λέγω πᾶς θὰ τὸν βγάλω καὶ θὰ ἐκφωνήτῃ καὶ λόγο. Ζήτωωωω! Ζήτωωωω!

Καταχθετέ την σεῖς!

Ἐπὶ τέλους ὁ βασιλεὺς τί νὰ νὰ κάμῃ, βαρέθηκε νὰ τοὺς ἀκούη, καὶ βγήκε στό μπαλκόνι μὲ τὴν Α. Μ. τὴν βασιλισσα. Τότε ἄρχισαν στ' ἀληθινὰ τὰ ζήτω. Ἡ βασιλισσα ἔκαμε νεύμα στὸν βασιλέα νὰ μὴ βγάλῃ λόγο, ἀλλ' ἐκεῖνος τίποτα, ὠμίλησε καὶ εὐχάριστῃς τὸν λαὸ του, γιὰ τὴν ἐγκάρδιο

ὑποδοχὴ πού τοῦ ἔκαμε. Ὅταν ἐφρευκ ἓνας κλητῆρας ἔλεγε μοναχὸς του μιλιὼν ἀπὸ πίσω μου :

— Πάει κι' αὐτό.

Ἡ κλευτρεῖνες

— Τί ἀμάκωσες σὺ σήμερα, γιλάτη μου; — Δύο ἐπαρωφῶρια. Σὺ; — Ἐνα μόνο. — Αἱ τότε ἔλα νὰ γιληθοῦμε.

Μπολιεάστεικες σὺ;

— Ἄκους ἐκεῖ; μὲ μπόλιασε ὁ γιατρός κύρ Ἀλβέρτος.
— Ἐπιασε τὸ μπόλι σου;
— Σέρο κ' γὼ τί νὰ σοῦ πῶ; Ἐπιασε, δὲν ἐπιασε, χμ-πέρη δὲν ἔχω.
— Μὰ πῶς σοῦ φαίνεται;

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΗΝ ΕΠΑΘΑ

Α.

Ἡ Εὐανθία.

Σᾶς τὸ ἔχω πῆ χίλιας φοραῖς αὐτὸ τὸ πράγμα, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ τὸ ξεύρετε, διότι εἶναι ἀηδία νὰ ἐπαναλαμβάνω τὰ ἴδια λόγια, ὅτι δηλ. ἀγαπούσα ἀπὸ μικρὸ παιδάκι, ποῦ φωνάζα ἀκόμη οὐκ, τῆς παχικαῖς γυναῖκες τὸ ὅποιον, θηκρῶ, πῶς μου συμβαίνει καὶ τὸρο ἀκόμη.

Δὲν μὲ βλάπτουν καὶ ἡ ἀδύναταις, ἀλλὰ πιὸ καλαῖς μού φαίνονται ἢ χονδραῖς.

Καὶ εἰμὴ ἐγὼ κἀνένας ἀγριάνθρωπος βασιλεὺς τῆς Πολυνησίας τάχα, ὥστε, ὅπως ἐκεῖνοι, νὰ σράζω καὶ νὰ τρώγω τὰς γυναῖκας, ἀφοῦ πρώττα τὰς παχύνω σὰν διάνους στό κοτέτσι;

Ὁχι; ἀλλὰ εἰς τὸ περι ὁρέξεις κεράλλιο οὐδεὶς λόγος, καθὼς καὶ εἰς τὸ περι γυναικῶν.

Σεῖς μπορεῖ ν' ἀγαπάτε τῆς ἀδύναταις, ἀγαπᾶτέ ταις, δὲν ἐπεμβαίνω, λοιπὸν ἀφήσατέ με καὶ μένα νὰ κἀνω τὸ κέρη μου. Πῶς εἶπατε; Εἶνε ἡ ἰδέα μου ορακμένη; Λαθιάνεσθε. Δὲν θέλω, ἔτσι θέλω, ὦ διαδούλε, μὲ τὸ ζόρι θὰ μού ἐπιβλάψετε σεῖς τὴν ἰδέα σας; Σᾶς εἶπα, ἐγὼ εἰμαι πεισματάρικο ζῶον,

Ἡ Εὐανθία μου

— Δέν μου φαίνεται τίποτα. Είμαι καλὰ κουμπουμένος.
— Τὸ βλέπω ἀλλὰ δηλαδὴ σὲ ῥωτῶ ἂν διερεθίστηκε κα-
θόλου τὸ χέρι σου, ἂν κατάλαβες τίποτις,

— Ἄσε με, ἀδελφέ, ποῦ ἦλθες καὶ σὺ νὰ μὲ κοροιδέψης.
Σῶνε ποῦ μᾶς κοροιδεῖς ἢ κυβέρνησις μὲ τὰ μπόλια τῆς.
Νὰ, ὄριστε, ὁ Ἀλβέρτος ἔχει μπολιάσει ὡς χίλιους, μπο-
λιάζει ὡς ἑκατὸ κάθε μέρα, ἐτράβηξε χίλια, καὶ ἑκατὸ φράγκα
κάθε μέρα. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα πεθαίνουν ὅλοι οἱ μπολιασμένοι.
Μωρὲ αὐτὸ ποῦ ἔφερε ἡ κυβέρνησις δὲν εἶνε μπόλι, εἶνε γλυ-
κερίνη. Καὶ ξέρεις, ὅταν εἶπε ἕνας γιατρὸς στὸν ὑπουργό,—
κύριε ὑπουργέ, αὐτὸ δὲν εἶνε μπόλι, εἶνε ἀλειφὴ ἀπὸ κείνη
ποῦ βάζουν ἡ γυναῖκες στὰ μούτρα των γιὰ νὰ γυαλίζουν.
Τοῦ ἀπήντησε :— Ἄ μὲν, δὲν μπορεῖ, ἀφοῦ μᾶς τὸ στείλαν
ἀπὸ τὴν Εὐρώπη.

ἽΟρσε μὲς τὸν ἀμπυκὸ σας. Κύρ μασκαράδες, καὶ ἂν σὰς
στείλουν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη κακὰ—στὰ μούτρα σας—θὰ μᾶς
τὰ περνάσατε κι' αὐτὰ γιὰ μπόλι ;

Νὰ συστηθῆ παρακαλοῦμε μιὰ ἀπὸ ἐντίμους ἰατροὺς ἐπι-
τροπή—διότι ὑπάρχουν, καὶ ἀσυνήδητοι—νὰ ἐξετάσουν αὐτὸ
τὸ μπόλι καὶ τότε, ἂν βρεθοῦν τὰ λόγια μου ψεύτικα, νὰ σὰς
φτύσω.

Ὁ Κίτσιος

ὁ γνωστὸς τοῦ Λέκα καπνοπώλης ἔχει τὰ καλλίτερα καπνὰ,
τοῦ κόσμου, ἕνα κακὸ ἔχει ὅμως, ὅτι εἶνε φαπλατᾶς καὶ κάνει
καὶ τὸ παλλικάρι κάμμια φορὰ μὲ τὴ ῥάχη του.

Κλέφτες.

— Τί εἶνε, ποῦ ;

Νὰ ἐσχηματίσθηκε μιὰ νέα ἐταιρία ἀπὸ ἕνα μεγαλέμπορο
τοῦ Πειραιῶς, ἀπὸ ἕνα ὑπάλληλον δικαστικόν, καὶ κατὰ
ἄλλους παστρικοὺς γιὰ νὰ καταπατήσουν στὸ Φάληρο οἰκό-
πεδα ἀπὸ χιλιάδες στρέμματα. Εἶμαι σ' ὅλης τῆς ὑπόθε-
σις τὴν οὐσία. Ὡ μωρὲ μάτια μου τί κακὸ ἔχει νὰ γίνῃ
μεθαύριο ὅταν θὰ σὰς πῶ τὰ καθέκαστα. Ενε φρίζον ἦλθε
καὶ στέναξε γῆς !

Ὁ Ποντικὸς

ἐφημερὶς σατυρική τῆς Κέρκυρας μὲ ῥωτᾶ γιὰτι ὀνομάζω
τοὺς ἐπαρχιώτας *ζωττόβουλα* ; Διότι παράγονται ἀπὸ τὸ
ζωττανὰ καὶ *ὄβουλα* κατ' ἀποκοπὴ τοῦ *ζῶα*—τὰ *ζῶα* μου
ἀργὰ, μὲ μὲ περνοῦσαν τὰ βουνὰ τῆς Κέρκυρας τὴν παλα-
βιά καὶ τ' ἄλλα τὰ λοιπὰ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐξήγησις τοῦ *ζωττο-
βόλου*. Σ' ἄρσες, Ποντικέ, ἡ δὲν σ' ἄρσες. Αἱ τότε ἀεὶ χῶσου
στὴ τρύπα σου νὰ μὴ βάνω τὸ γάτο μου καὶ σὲ κάνει ἀπυ-
νιανιά.

καὶ γὼ ἕνα ῥαβασάκι, εἰς τὸ ὅποιο εἶχα βάλλει ὅλας τὰς
ἀνοησίας τοῦ κόσμου, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ — *ἀν δὲν μὲ πάρῃ θ'*
αὐτοχειρισθῶ. — κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ εἶχα γράψει.

Τώρα ἦτο ὁ λόγος, πῶς νὰ τῆς τὸ δώσω ;

Τῆς τῶδειχνα ἀπὸ τὸ παράθυρο, κ' ἐκείνη κάθετο καὶ τῶ-
βλεπε σὰν χάχας. Ἐφουρκιζόμουν σὰν θηρίο, ἐγίνόμουν ἀπὸ
τὸ κακὸ μου τοῦρκος, γιουντῆς, ἀλλαξόπιστος. Τέλος δὲν
βάσταξα, καὶ τῆς λέγω—Μὰ τέλος πάντων θὰ τὸ δεχθῆς ;—
Εἶσαι τρελὸς μου ἀπήντησε, καὶ γύρισε τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος. Ἐφρένιασα, καὶ τῆς λέγω κ' ἐγὼ—Σὲ περι-
φρονῶ ! Καὶ ἔφυγα μέσα. Καὶ τί ἔκαμε κείνη ; Νὰ πῆγε, νὰ
κρεμισθῆ ἀπὸ τὰ γέλοια. Ὅταν ξαναβγῆκα, τὴν εἶδα ἀκό-
μα καὶ γελοῦσε. Αἱ τότε πλέον ἐγίνα ἐξω φρενῶν καὶ τῆς
λέγω—Οὐξω, συχαμένη !

ἽΟθεέ μου, ὦ Θεέ μου, τί κακὸ ἦτο ἐκεῖνο ; ἐπῆγε ἡ γυ-
ναῖκα νὰ λυγοθῆ, νὰ ξεκαρδιοθῆ, ἔπεσε ἀπάνω στὸ καναπέ
καὶ ἐσπαρτζάριζε, ὅταν σηκώθη, τὴν εἶδα νὰ βαστᾶ τὴν καρ-
διά τῆς, καὶ γύριψε ἀπὸ τὴν ὑπὲρτραία λίγο νερὸ, τὸ ὅποιο
ὅταν πῆγε νὰ πγῆ, ἐφρούσκωσε, ξερούμαρε καὶ κατάβρεξε τῆς
δουλάς τὰ μούτρα. Τότε ἐγὼ, σὰν νὰ ἐκδικήθηκα τάχα, τῆς
εἶπα :

— ἽΕτσι ντὲ, καλὰ νὰ τὴν πᾶθῃς. ("Ἐχει κ' ἄλλα)

Λογοδοσία

Τὴν Κυριακὴ ἐπωλήθησαν φύλλᾶ

3900

καὶ φέρνω μάρτυρα καὶ τὸν κ. Ἀντωνιάδη, ἀπὸ τὸν ὅποιο
ἀγοράζω τὸ χαρτὶ καὶ μοῦ πέρνει ἀκριβὰ, γιὰτι, λέει ἀνέβη-
καν τὰ φράγκα, σάματις νὰ ἦμαι ἐγὼ κανένας ἀργυραμοιβὸς.

Γιὰ τὸν κ. Ρηγάδε

τὸν χρυσοκάνθαρο ἔμαθα κατὰ παράξενα πράγματα, περὶ τοῦ
θρεπορίου καὶ δὲν συμμαζεύεται. Θὰ μελετήσω τὴν ὑπόθεσιν
καὶ θὰς τὴν ἐκθέσω μὲ τρόπο.

Στὸ γεφύρι

τοῦ Α'. Νεκροταφείου εἶνε δυὸ βλογιασμένοι, ἕνας ἀνὴρ καὶ
μία γυνὴς. Αὐτοὶ πλήρωσαν 30 δραχ. γιὰ νὰ τοὺς σταλ-
φουρῶς. Ἐβέρετε τί συμβαίνει ; Ἐχτύπησαν τὰς 30 δραχμὰς
ἐκεῖνοι ποῦ τὰ χτύπησαν καὶ ὄχι φουρὸ δὲν ἐστειλαν, ἀλλ'
φοβερίζουν νὰ τοὺς στείλουν στὸ σφαγεῖο τοῦ Γκούμα, δηλαδὴ
στὴ καρμανιόλα τοῦ Γουδιού. Εἶναι κατάστασις αὐτῆ, κ. Δ.
εὐθυντὰ ;

Τυρὶ Ἑλβετικὸ,

γνησιώτερον καὶ τοῦ γνησίου, καὶ μύρα τῆς Βιέννης εἰ-
μπουκάλας ποῦ μοσκοβολοῦν σὰν ἀνθὸς τῆς λεμονιάς, εὐρί-
σκονται εἰς τὸ παρὰ τὸ Βαρβάκειον παντοπωλεῖον *Βαρβάκειον*.
Τὸ τυρὶ 4 δραχ. τὴν ὀκτὰ καὶ τὴν μπουκάλα 1 καὶ 20. Αἱ τὸρ-
τὶ πληρόνεται ; Σὰς ἔρχονται σὰν τσάμπα. Γιὰ πάρτετε τὴ βόλτα
σὰς ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὰ λέμε.

Οἱ κύριοι

Παπαδόπουλος, Κυριακὸς καὶ Σας—ἔχω κατὰ συνέχειαν—
λαμπομπῶλαι, ἔφεραν λέγων πετρέλαιον, διαφανὲς ὡς τὸ
ὕδωρ τοῦ νεροῦ μὲ πολλὰ *πλεονεκτήματα*, ἀπὸ τὸ Μοϊνέστιον
τῆς Μολδαβίας. Ἐβέρετε ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα
τοῦ πετρελαίου ; Ἄμα ποῦ πᾶτε ν' ἀνάψετε τὸ φυτίλι τῆς
λάμπας σας, νὰ πέρνη φόκο ὅλη ἡ λάμπα, νὰ σκάζῃ καὶ νὰ
σὰς καίει ὅλους σὰν ποντικούς ζωντανούς.

ἽΙσως μοῦ παρατηρήσετε,—ἂ ἐδῶ δὲν εἶσαι δίκαιος, θέ-
λεις νὰ κακοσυστήσης τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς παρα-
βλάψῃς. Εἶπαμε, αὐταῖς τῆς δουλειᾶς ἐγὼ δὲν τῆς κάνω
Μοῦ παραπονεύθησαν καὶ τὸ γράφω, ἔπειτα φροντίζω νὰ σὰς
προφυλάξω ἀπὸ ἐνδεχόμενον κίνδυνον. Εἶναι πολὺ δυνατὸν
Ἀντίο σας.

Ράφτε ξύλωνε

δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπη. ἽΙδοῦ, φίλτατε κ. Διευθυντὰ, δὲν
κατέβης προχθὲς στὸν Πειραιᾶ κ' ἐκλείσεις τὸ χαρτοπαικτεῖο
ποῦ εἶνε ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ *Βόλου* καὶ διευθύνεται
ἀπὸ τὸν ἴδιο διευθυντῆ αὐτοῦ ; Αἱ, μάθε λοιπόν, ὅτι ἐκεῖ
κάνει τὴ δουλειὰ του, ὅπως καὶ μερικοὶ κλητῆρες ποῦ ἔτρω-
γαν προχθὲς μαζὺ του. Τώρα ἐνόησες, τὰ λοιπὰ εἶνε περι-
τὰ. Κλείνε σὺ ὅσο θέλεις, τ' ἀνοίγουν ἄλλοι.

ἽΕλεγε,

λέγει ἡ παροιμία, μιὰ τρυφερὰ γυναῖκα στὸν ἀντρα τῆς ποῦ
τὸν ἀγαποῦσι παρὰ πολὺ—ἽΑνδρα μου, οὔτε γὼ νὰ πεθάνω
οὔτε σὺ νὰ ζήσης.

Λοιπόν, οὔτε γὼ νὰ πεθάνω οὔτε οἱ χῆροι νὰ ζήσουν.
Κυρία ἐξουσία, σοῦ γνωστοποιῶ, ὅτι οἱ χῆροι ἔχουν βλο-
γιὰ, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἔχουν, νὰ μὴν ἐπιτραπῆ νὰ σφάζου-
τόρα, διότι ἡ βλογιὰ θὰ μᾶς θερσίῃ ὅλους. Συμβουλευθῆτε
καὶ τὸ ἱατροσυνέδριο, καὶ νὰ ἰδῆτε, ὅτι θὰ σὰς πῆ, ὅτι καλὸ
σὰς λέγω.

ἽΑν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, ἂν δὲν θέλετε, κακὰ ψυχρὰ καὶ
μαῦρα νὰ γένουν.

Εἰς τὸ παντοπωλεῖον

τοῦ κ. Σακελλαρίου, τὸ ὅποιον κεῖται ἐκεῖ κοντὰ στοὺς ἀ-
γίους Θεοδώρους ὑπάρχει κρασί 10 ἐτῶν Σαμιώτικο. ἽΑναξί-
ὅποιος τὸ πίνει.